

f.eks. taler om de baltiske lande at pege på en blød sikkerhedspolitik, som det kaldes; en sikkerhedspolitik, der satser på at fjerne modsætningerne i området, som hr. Søren Søndergaard var inde på, gennem at løse de sociale problemer, fjerne spændingen mellem baltere og russere i området og dermed varigt sikre freden. Ikke gennem trusler fra Vesten, for det sikrer ikke andet, end at vi risikerer, at det hele går galt, men ved reelle løsninger, sociale løsninger. At gøre det muligt for russere og baltere at leve fredeligt sammen, var det, vi skulle arbejde for, ikke at genoplive den kolde krig.

Arne Melchior (CD):

Meget kan man sige og meget siges der om Folketinget og om Folketingets medlemmer, ligesom der kan siges meget om alle andre mennesker, men at vi skulle være særlig forfaldne til løftebrud eller aftalebrud eller disrespekt for vedtagelser og beslutninger, herunder folkeafstemninger, kan man vist ikke påstå, at Folketingets medlemmer eller Folketinget som sådan er forfaldne til. Der er jo heller ikke så mange, der er ivrige efter at få en rigsretssag på halsen.

Så ud fra det synspunkt, som hr. Keld Albrechtsen i sit allerførste indlæg heroppefra i dag gav udtryk for, må jeg erklære det foreliggende beslutningsforslag for totalt overflødigt. Men hr. Albrechtsen har da fået den succes, at vi har fået en forsvarspolitisk debat om NATO's eventuelle udvidelse og om det danske forsvarsbudgets størrelse og mange, mange andre ting, som – jeg tror nok, det er tilladt at sige – har nul og en papand at gøre med dette beslutningsforslag.

Men det har da været meget spændende, og jo oftere vi diskuterer sikkerhedspolitik, desto bedre er det vel.

Dette med at holde sig til, hvad der blev besluttet af et antal partier samt af befolkningen ved folkeafstemningen, det er helt oplagt, at det står fast. Jeg har ikke hørt én rokke ved det. Men vi er nogle stykker, der har sagt, at vi gerne vil have diskuteret, hvor lang tid den beslutning skal gælde. Hvor mange ændringer skal der ske i verden, før vi eventuelt skal tale om at tage sagen op til ikke bare ny overvejelse, men eventuelt også ændret beslutning.

Det er snart 500 år siden, Galilei, efter hvad nogle siger, under tortur blev tvunget til at afsvære sin påstand om, at Jorden bevæger sig, men så skulle han, efter hvad vi lærte i historietimen, have hvæset ud af mundvigen: Den

bevæger sig nu alligevel! Og det gør den stadig. Jeg kan godt se, at nogle af venstrekrafterne jo i virkeligheden er de mest stokkonserverative og mener, at én gang besluttet, altid besluttet.

Men der sker altså nye ting, for den bevæger sig stadig og endda temmelig hurtigt. Og EU-mæssigt bevægede den sig, som det har været nævnt af tidligere talere, en hel del omkring 1. januar 1994, og inden den kommende regeringskonference slutter vil engang i 1997-98 eller 1999, hvem ved, vil den have bevæget sig yderligere en hel del.

Jeg synes, at det, SNU har påtaget sig og nu gennemført efter deres forståelse, er overordentlig prisværdigt, og mange inklusive den radikale ordfører har rost det arbejde, SNU har lavet. Det kan jeg sagtens deltage i, skønt jeg kun kender det delvis endnu. Det er smukt, at de har sat nogle scenarier op for, hvad de forestiller sig der er på vej. Og blandt det, de siger, er jo, at Danmark formentlig hverken vil ønske eller vil kunne undslå sig for at tage del i opgaver af militær eller militær lignende art, som vil blive pålagt WEU på et eller andet tidspunkt.

Og at det vil ske, antager jeg som sikkert, og det hører også med til SNU's konstateringer, nemlig at USA, og det ved vi jo alle, er blevet træt af at skulle være medpolitibetjent i Europa og synes, det er på tide, at Europa klarer sine egne ufreds- og sikkerhedsproblemer selv i stadig stigende grad.

En af konklusionerne i SNU-rapporten er også, at uden medlemskab af WEU vil Danmark miste indflydelse også i NATO-sammenhæng, og det tror jeg også er en rigtig beskrivelse. Derfor foretrækker vi at være med i WEU, som vi har sagt hele tiden, og derfor stemmer vi selvfølgelig imod dette forslag.

Jeg har lige 1 minut endnu, og det må jeg bruge til at nævne, at – jamen der er lamper, der viser mig det – hr. Keld Albrechtsen pludselig fik karakteriseret NATO som en trussel. NATO er ikke og har ikke i sin snart 50-årige eksistens været en trussel. NATO er en stabiliserende faktor, NATO er nok verdenshistoriens største og vigtigste freds- og sikkerhedsbevarende organisation, og når vi endelig skal tilbage til den dér gamle snak fra den kolde krigs tid, vil jeg minde om, hvad jeg sagde dengang, nemlig at der er én ting, der er værre end terrorbalance, og det er terrorubalance, for så sker der noget frygteligt. Det ser vi i Tjetjenien i øjeblikket, og det kan også ske i de baltiske stater, for selv om Rusland er svækket som supermagt, er det stadig stort